

Sygn. akt II Ca 663/15

POSTANOWIENIE

Dnia 19 listopada 2015 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Jarosław Gołębiowski
Sędziowie:	SSA w SO Grzegorz Ślęzak (spr.) SSO Alina Gąsior
Protokolant:	Paulina Neyman

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 9 listopada 2015 roku

sprawy z wniosku B. P.

z udziałem (...) Spółki Akcyjnej w Ł.

o ustanowienie służebności przesyłu

na skutek apelacji wnioskodawcy

od postanowienia Sądu Rejonowego w Opocznie

z dnia 7 lipca 2015 roku, sygn. akt I Ns 104/15

postanawia: uchylić zaskarżone postanowienie i sprawę przekazać Sądowi Rejonowemu w Opocznie do ponownego rozpoznania pozostawiając temu sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania za instancję odwoławczą.

SSO Jarosław Gołębiowski

SSA w SO Grzegorz Ślęzak SSO Alina Gąsior

Na oryginale właściwe podpisy

II Ca 663/15

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 7 lipca 2015 roku Sąd Rejonowy w Opocznie po rozpoznaniu sprawy z wniosku B. P.

z udziałem (...) S.A. Oddział (...) w Ł. o ustanowienie służebności przesyłu postanowił:

1. oddalić wniosek.

2. zasądzić od wnioskodawcy B. P. na rzecz uczestnika (...) S.A. Oddział (...) w Ł. kwotę 257 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Podstawę powyższego rozstrzygnięcia stanowiły przytoczone poniżej ustalenia i rozważania Sądu Rejonowego.

Nieruchomość oznaczona w ewidencji gruntów numerem (...) o powierzchni 2,62 ha położona jest w R., gmina M., w Sądzie Rejonowym w Opocznie prowadzona jest księga wieczysta Kw nr (...). Umową sprzedaży z dnia 21 grudnia 2001 roku zawartą w formie aktu notarialnego B. P. kupił przedmiotową nieruchomość od Gminy M. po przeprowadzonym przetargu ustnym za cenę 9.700 złotych do majątku wspólnego z małżonką J. P. (1).

Decyzją Powiatowej Rady Narodowej nr (...)z dnia 17 sierpnia 1968 roku orzeczono o przyjęciu bez odszkodowania na własność Skarbu Państwa w/w opuszczone gospodarstwo (...). F. C. gospodarowała na nieruchomości do 1963 roku, kiedy to wraz z rodziną opuściła ziemię i wyjechała na teren powiatu B.. Po jej wyjeździe ziemia nie była uprawiana, leżała odłogiem, zobowiązania podatkowe nie były regulowane. Tylko niewielką część swojej ziemi F. C. oddała w użytkowanie J. P. (2).

Decyzją Urzędu Rejonowego w O. (...)z dnia 21 grudnia 1994 roku uznano za wygasłe prawo użytkowania Rolniczej Spółdzielni Produkcyjnej w M. m.in. działki (...) i przekazano ją do zasobu Państwowego Funduszu Ziemi.

Decyzją (...) Urzędu Wojewódzkiego w Ł. nr(...) (...) z dnia 26 marca 2001 roku stwierdzono nieodpłatne nabycie z mocy prawa z dniem 1 lipca 2000 roku przez Gminę M. własność działki nr (...) -dla której w Sądzie Rejonowym w Opocznie prowadzona była księga wieczysta (...) Z tej księgi wieczystej odłączono m.in. działkę (...) i wpisano ją do księgi wieczystej (...).

W sprawie o podział majątku wspólnego byłych małżonków P. prowadzonej przez Sąd Rejonowy w Piotrkowie Tryb. pod sygn. akt I Ns 419/14 dokonano podziału majątku wspólnego i m.in. działka (...) została przyznana B. P..

Przez działkę nr (...) przebiega napowietrzna linia elektroenergetyczna (...) kV M. - S. o długości około 340 m. Linia usytuowana jest na dwóch drewnianych słupach. Linia ta została wybudowana około 1965 - 1966 roku w związku z programem elektryfikacji wsi. Od tego czasu nie była ona modernizowana, w dalszym ciągu znajdują się na nieruchomości słupy drewniane. Linia energetyczna została wybudowana przez przedsiębiorstwo państwowe Zakład (...). W 1975 roku linia energetyczna została przekazana do przedsiębiorstwa państwowego Zakładu (...) w Ł.. Po przekazaniu linii energetycznej była ona wykazywana w kartach obiektu inwentarzowego prowadzonych przez poprzednika prawnego uczestnika.

(...)Zakład (...)w Ł. zostało przekształcone w (...) spółkę (...) - Zakład (...) Spółka Akcyjna w Ł. na podstawie ustawy z dnia 5 lutego 1993 roku o przekształceniu własnościowym przedsiębiorstw państwowych o szczególnym znaczeniu dla gospodarki państwa (Dz.U. nr 16, poz. 69 ze zm.) oraz ustawy z dnia 13 lipca 1990 roku o prywatyzacji przedsiębiorstw państwowych (Dz.U. nr 51, poz. 298 ze zm.).

Postanowieniem Sądu Rejonowego dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi, XX Wydziału Krajowego Rejestru Sądowego z dnia 15 grudnia 2008 roku dokonano zmiany nazwy z Zakład (...) Spółka Akcyjna na (...) Spółka Akcyjna. Następnie w 2010 roku (...) Spółka Akcyjna połączyła się w trybie art. 492 § 1 pkt. 1 ksh z (...) Spółką Akcyjną w Ł. i stanowi obecnie oddział (...) Spółki Akcyjnej w Ł..

Sąd Rejonowy zważył, iż wniosek nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 305 1 k.c. nieruchomość można obciążyć na rzecz przedsiębiorcy, który zamierza wybudować lub którego własność stanowią urządzenia, o których mowa w art. 49 § 1, prawem polegającym na tym, że przedsiębiorca może

korzystać w oznaczonym zakresie z nieruchomości obciążonej, zgodnie z przeznaczeniem tych urządzeń (służebność przesyłu).

W niniejszej sprawie nie ulega wątpliwości, że poprzednik prawny uczestnika wybudował na nieruchomości nr (...) linię energetyczną (...)kV M. - S. o długości około 340 m. posadowioną na dwóch słupach drewnianych. Nie było między stronami sporu, że to uczestnik, a wcześniej jego poprzednik prawny korzystał z trwałych i widocznych urządzeń znajdujących się na działce. Okoliczność tę przyznał wnioskodawca w treści wniosku, a nadto jego pełnomocnik na rozprawie w dniu 20 marca 2015 roku wniósł o ograniczenie rozprawy do zgłoszonego zarzutu zasiedzenia.

Odnosząc się zatem do zgłoszonego zarzutu zasiedzenia służebności gruntowej odpowiadającej w swej treści służebności przesyłu na nieruchomości wnioskodawcy stwierdzić należy, że.

Zgodnie z art. 352 § 1 k.c. kto faktycznie korzysta z cudzej nieruchomości w zakresie odpowiadającym treści służebności, jest posiadaczem służebności. Warunkiem zasiedzenia służebności przesyłu jest korzystanie przez przedsiębiorcę przesyłowego z trwałego i widocznego urządzenia (art. 292 k.c.). Okoliczności dotyczące korzystania przez uczestnika i jego poprzedników prawnych z trwałych urządzeń przesyłowych jak już wskazano wyżej nie były w sprawie sporne. Przedsiębiorstwo państwowe eksploatowało linię energetyczną od połowy lat 60 ubiegłego wieku, a następnie czynili to jego następcy prawni, aż do dnia dzisiejszego.

W niniejszej sprawie mamy do czynienia z stacją, że właścicielem działki nr (...) był Skarb Państwa, który także był właścicielem przedmiotowej linii wchodzącej w skład Zakładu (...) w Ł..

Gdy zarówno właścicielem nieruchomości obciążonej, jak i posiadaczem służebności gruntowej oraz właścicielem nieruchomości władnącej był Skarb Państwa, nie mogło w ogóle dojść do zasiedzenia służebności przesyłu, gdyż właściciel nie może nabyć przez zasiedzenie służebności gruntowej na nieruchomości stanowiącej jego własność. Zgodnie z art. 285 k.c. służebność gruntowa obciąża jedną nieruchomość na rzecz każdorazowego właściciela innej nieruchomości, przy czym chodzi o dwie różne nieruchomości w znaczeniu prawnorzeczowym, a więc należące do różnych właścicieli. W związku z tym nieruchomość władnąca i nieruchomość obciążona nie mogą być własnością (pozostawać w użytkowaniu wieczystym) tej samej osoby. Służebność gruntowa jest prawem na rzeczy cudzej, zatem właściciel nieruchomości nie może nabyć przez zasiedzenie służebności na swojej nieruchomości (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2009 r., II CSK 103/09, nie pub!.).

Do dnia 1 lutego 1989 r. obowiązywała zasada jedności mienia ogólnonarodowego (tzw. jednolitej własności państwowej), którą w sferze stosunków cywilnoprawnych wyrażał art. 128 § 1 k.c. W granicach swej zdolności prawnej przedsiębiorstwa państwowe wykonywały uprawnienia związane z własnością nieruchomości we własnym imieniu, ale na rzecz Skarbu Państwa jako jedyne go podmiotu własności państwowej (art. 128 § 2 k.c.). Uprawnienia takich osób w stosunku do mienia państwowego zwane "zarządem" nie stanowiły ograniczonego prawa rzeczowego w rozumieniu art. 241 oraz art. 252 i nast. k.c. (por. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 16 października 1961 r., I CO 20/61, OSN 1962 r., nr 2, poz. 41, oraz orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 14 czerwca 1963 r., I CR 336/63, OSNCP 1964, nr 11, poz. 223, i z dnia 10 stycznia 1968 r., III CZP 93/67, OSNCP 1969, nr 2, poz. 21). Z tej przyczyny skutki prawne związane z posiadaniem cudzej nieruchomości przez przedsiębiorstwo państwowe mogły powstać tylko na rzecz Skarbu Państwa, a nie na rzecz tego przedsiębiorstwa, w sprawie jednak była to nieruchomość państwowa.

Z chwilą wejścia w życie ustawy z dnia 31 stycznia 1989 r. o zmianie ustawy -Kodeks cywilny (Dz.U. 1989r. nr 3. Poz. 11) zniesiona została zasada, że jedynie Skarbowi Państwa może przysługiwać prawo własności mienia państwowego, w wyniku czego państwowe osoby prawne uzyskały zdolność prawną w zakresie nabywania składników majątkowych na własność. Zmiana art. 128 k.c. dokonana tą ustawą nie spowodowała jednak przekształcenia przysługujących państwowym osobom prawnym - z mocy przepisów kodeksu cywilnego i ustaw szczególnych -uprawnień do części mienia ogólnonarodowego, pozostających w ich zarządzie w dniu wejścia w życie tej ustawy. Dopiero w art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 29 września 1990 r. o zmianie ustawy o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości (Dz.U. Nr 79, poz. 464) uregulowano, że grunty stanowiące własność Skarbu Państwa lub własność gminy (związku międzygminnego), z wyjątkiem gruntów Państwowego Funduszu Ziemi, będące w dniu wejścia w życie ustawy w

zarządzie państwowych osób prawnych innych niż Skarb Państwa, stają się z tym dniem z mocy prawa przedmiotem użytkowania wieczystego.

Prawo zarządu istniejące w dniu 5 grudnia 1990 r. po stronie państwowych osób prawnych w stosunku do gruntów stanowiących własność Skarbu Państwa lub własność gminy (z wyjątkiem gruntów Państwowego Funduszu Ziemi) przekształciło się więc z mocy prawa z tym dniem w prawo użytkowania wieczystego w rozumieniu kodeksu cywilnego, natomiast w odniesieniu do budynków⁷, innych urządzeń i lokali znajdujących się na tych gruntach - w prawo własności (uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 1991 r. - zasada prawna - III CZP 38/91, OSNCP 1991, nr 10-12, poz. 118, i uchwała składu pięciu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 11 października 1990 r., III AZP 13/90, OSP 1991, nr 6, poz. 60).

W niniejszej sprawie należy przyjąć, że do dnia 1 października 1990 roku tj. do dnia utraty mocy przez art. 128 k.c. Zakład (...) miał tylko w zarządzie przedmiotowe urządzenia energetyczne, a zatem nie był ich posiadaczem. Zatem w tym czasie nie mógł biec termin zasiedzenia na rzecz Zakładu (...). W tym czasie nie mógł też biec termin zasiedzenia na rzecz Skarbu Państwa, skoro był on właścicielem przedmiotowych urządzeń elektrycznych oraz właścicielem działki nr (...). Uwłaszczenie jednak majątkiem nieruchomości Zakładu (...) nastąpiło w dniu 5 grudnia 1990 roku i jego skutkiem było przekształcenie jego zarządu w odniesieniu do urządzeń energetycznych w posiadanie odpowiadające treści użytkowania wieczystego oraz w zakresie władztwa działki (...) w posiadanie odpowiadające treści służebności przesyłu tj. posiadanie mogące prowadzić do zasiedzenia służebności.

W okolicznościach niniejszej sprawy należy przyjąć, że termin zasiedzenia biegł od dnia 6 grudnia 1990 roku. Bieg terminu zasiedzenia służebności polegającej na korzystaniu z linii przesyłowej znajdującej się w zarządzie przedsiębiorstwa państwowego, przebiegającej po działce stanowiącej własność Skarbu Państwa, będącej w zarządzie innej państwowej osoby prawnej, nie mógł się rozpocząć przed dniem 5 grudnia 1990 r. (vide postanowienie S.N. z dnia 4 lipca 2014 r., II CSK 551/13, OSNC 2015/6/72).

O dobrej lub złej wierze posiadacza decyduje chwila uzyskania posiadania; późniejsze zmiany świadomości posiadacza pozostają bez wpływu na tę ocenę i w konsekwencji na długość okresu niezbędnego do zasiedzenia (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 czerwca 2003 r., III CZP 35/03, "Prokuratura i Prawo" 2004, nr 2, orzecznictwo, s. 32). O przypisaniu posiadaczowi dobrej lub złej wiary przy wykonywaniu posiadania decydują okoliczności opisujące jego stan świadomości w chwili objęcia władztwa nad rzeczą (por. postanowienie Sadu Najwyższego z dnia 17 grudnia 2010 r., III CSK 57/10. "Izba Cywilna" 2011, nr 10, s. 41).

W przekonaniu Sądu poprzednik prawny uczestnika - przed jego uwłaszczeniem mieniem Skarbu Państwa - wiedział, że zarówno urządzenia jak i działka nr (...) stanowią własność państwową. Był zatem w przekonaniu - że linia energetyczna (...) kV M. - S. którą zarządza i eksploatuje - że robi to zgodnie z prawem. W tych okolicznościach należy przyjąć, że władanie działką nr (...) w zakresie odpowiadającym treści służebności przesyłu było posiadaniem w dobrej wierze. W tym stanie rzeczy termin zasiedzenia upłynął w dniu 6 grudnia 2010 roku i nie został przerwany. Niniejsza sprawa została wszczęta w dniu 9 lutego 2015 roku.

Mając powyższe na względzie uznając zarzut zasiedzenia służebności przesyłu za zasadny Sąd oddalił wniosek.

W tych okolicznościach w ocenie Sądu zbędnym było przeprowadzanie dowodu zgłoszonego przez wnioskodawcę w postaci opinii biegłego rzeczoznawcy majątkowego. Dlatego też Sąd oddalił ten wniosek dowodowy.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 520 § 2 k.p.c. uznając, że interesy uczestników są sprzeczne. Dlatego też zasądził od wnioskodawcy na rzecz uczestnika (...) S.A. Oddział (...) w Ł. kwotę 257 złotych tytułem wynagrodzenia radcy prawnego wraz z opłatą skarbową w oparciu o § 7 pkt. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2012 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

Powyższe postanowienie zaskarżył w całości wnioskodawca.

Apelacja zaskarżonemu orzeczeniu zarzuca:

1. naruszenie przepisów postępowania mające w^ływ na wynik sprawy, tj.:

a) art. 229 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i dokonanie przez Sąd Rejonowy ustaleń z pominięciem oświadczenia wiedzy Uczestnika sformułowanego w odpowiedzi na wniosek o ustanowienie służebności przesyłu, iż rozpoczynając posiadanie prowadzące do nabycia służebności gruntowej odpowiadającej swą treścią służebności przesyłu pozostawał w złej wierze;

b) art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów polegające na wyprowadzenie z całokształtu zgromadzonego materiału dowodowego, przy braku innych dowodów, wniosków z niego niewynikających a ponadto sprzecznych z doświadczeniem życiowym, tj., że poprzednik prawny Uczestnika w chwili objęcia urzędzeń przesyłowych w posiadanie w wyniku uwłaszczenia pozostawał w błędnym ale usprawiedliwionym okolicznościami przekonaniu, iż korzystanie przez niego z cudzej nieruchomości w zakresie odpowiadającym służebności gruntowej o treści służebności przesyłu jest zgodne z prawem, podczas gdy z całokształtu okoliczności niniejszej sprawy, jak również przy uwzględnieniu zawodowego charakteru działalności prowadzonej przez poprzednika prawnego Uczestnika oraz doświadczenia życiowego wynika, iż zmiana przepisów prawnych prowadząca do zmiany stosunków prawno-rzeczowych na nieruchomości władnącej i obciążonej oraz brak jakiegokolwiek tytułu prawnego do cudzej nieruchomości powinien był wzbudzić w poprzedniku prawnym Uczestnika uzasadnione wątpliwości co do zgodności z prawem wykonywanych przez niego uprawnień w stosunku do cudzej nieruchomości;

2. naruszenie prawa materialnego, tj.:

a) art. 7 k.c. w zw. z art. 292 k.c. w. z art. 172 § 1 k.c. poprzez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, iż nieposiadanie jakiegokolwiek tytułu prawnego uprawniającego do korzystania z cudzej nieruchomości może usprawiedliwiać błędne przekonanie podmiotu profesjonalnego o przysługującym mu prawie do korzystania z nieruchomości w zakresie odpowiadającym służebności gruntowej o treści służebności przesyłu;

b) art. 172 § 1 k.c. z art. 292 k.c. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i uznanie, iż Uczestnik nabył służebność gruntową o treści odpowiadającej służebności przesyłu, podczas gdy nie upłynął jeszcze okres niezbędny dla zasiedzenia takiej służebności;

c) art. 352 § 2 k.c. w zw. z art. 285 § 1 k.c. w zw. z art. 3051 k.c. w zw. art. 176 § 1 k.c. i 292 k.c. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie polegające na uznaniu, iż przed dniem 3 sierpnia 2008 r. możliwe było posiadanie przez Uczestnika i jego poprzedników prawnych służebności gruntowej o treści służebności przesyłu;

- co w konsekwencji prowadziło do nierozpoznania istoty sprawy.

Apelujący wnosił o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Opocznie, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego.

Pełnomocnik uczestnika nie zajął stanowiska wobec apelacji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja wnioskodawcy jest uzasadniona, albowiem podnoszone w niej zarzuty uchybień procesowych, tj. naruszenia przepisów art. 229, art.233 § 1 kpc, przez wyprowadzenie błędnych wniosków ze zgromadzonego w sprawie materiału, a także obrazy prawa materialnego, tj. przepisów art. 7, art. 172 § 1 w zw. z art. 292 i art. 305¹ kc przez uznanie, że wniosek o ustanowienie służebności przesyłu nie zasługuje na uwzględnienie, gdyż doszło do nabycia tejże służebności przez zasiedzenie w dobrej wierze, są trafne i odnoszą skutek w postaci uchylenia zaskarżonego orzeczenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji..

Kluczowy w apelacji argument, przemawiający za wzruszeniem zaskarżonego postanowienia, to brak dobrej wiary po stronie uczestnika i jego poprzednika prawnego w posiadaniu przez niego ograniczonego prawa rzeczowego odpowiadającego służebności przesyłu.

Lektura materiału aktowego a nadto treść apelacji wskazują, że przedmiotem sporu nie był charakter i okres posiadania spornego arealu działki wnioskodawcy w zakresie służebności przesyłu przez przedsiębiorstwo przesyłowe.

Skarżący konsekwentnie podnosi natomiast, że władanie w ramach służebności przesyłu miało znamiona posiadania w złej wierze, na co wskazuje samo oświadczenie uczestnika wyrażone w odpowiedzi na wniosek.

Dopuszczalność nabycia w drodze zasiedzenia służebności gruntowej przez przedsiębiorstwo przesyłowe została potwierdzona w licznych orzeczeniach Sądu Najwyższego (por. uchwała z dnia 17.01.2003 r., III CZP 79/02, OSNC z 2003 r., nr 11, poz. 142, wyrok z 31.05.2006 r., IV CKS 149/05, LEX nr 258681, postanowienie z dnia 8.09.2006 r., II CSK 112/06, LEX nr 193240, postanowienie z dnia 4 października 2006 r., II CSK 119/06, LEX nr 196515, uchwała z 7.10.2008 r., III CZP 89/09, LEX nr 458125, postanowienie z 5.06.2009 r., I CSK 495/08, LEX nr 511975) i w doktrynie.

Nie stoi też w sprzeczności z powyższą tezą wprowadzenie do kodeksu cywilnego przepisów art. 305¹ i nast., które – wbrew stanowisku apelującego – nie wykluczają możliwości nabycia przez zasiedzenie służebności przesyłu po dacie 3 sierpnia 2008 r z możliwością doliczenia do okresu posiadania prowadzącego do zasiedzenia okresu posiadania z przed tej daty służebności odpowiadającej treści służebności przesyłu.

Nie ulega wątpliwości, iż w sprawie niniejszej przedmiotowa linia energetyczna na działce obecnie wnioskodawcy posadowiona została w czasie kiedy nieruchomość stanowiła własność Skarbu Państwa.

Posiadanie więc w zakresie służebności mogło rozpocząć się – jak trafnie ustala Sąd Rejonowy – dopiero od 6 grudnia 1990 r i w zależności od dobrej lub złej wiary posiadacza termin zasiedzenia upływałby po 20 latach (6 grudnia 2010 r) lub po 30 latach (6 grudnia 2020 r)

Dobra wiara posiadacza samoistnego służebności polega na usprawiedliwionym- w towarzyszących okolicznościach- przekonaniu, że przysługuje mu posiadane prawo. Dla oceny istnienia dobrej wiary decydujące są kryteria obowiązujące przy nabyciu przez zasiedzenie nieruchomości (art. 292 zd. 2 k.c. w zw. z art. 172 k.c.), co w przypadku służebności oznacza analizowanie chwili rozpoczęcia wykonywania służebności, czyli korzystania z trwałego i widocznego urządzenia (art. 292 zdanie pierwsze k.c.).

Innymi słowy, dobra wiara posiadacza urządzeń przesyłowych występuje wówczas, gdy ingerowanie w cudzą własność w zakresie odpowiadającym służebności rozpoczęło się w takich okolicznościach, które usprawiedliwiały przekonanie posiadacza, że nie narusza on cudzego prawa (por. np.: uchw. SN 7s z 6 grudnia 1991 roku, III CZP 108/91, OSNC 1992/4/97, Post. SN z 5 lipca 2012 roku IV CSK 606/11, wyrok SN z 10 lipca 2013 roku V CSK 320/12, Lex Nr 1391372).

W niniejszej sprawie brak jest dokumentów w postaci chociażby decyzji administracyjnych związanych z realizacją kolejnych etapów inwestycji, np. decyzja o warunkach zabudowy, decyzja o zatwierdzeniu planu realizacyjnego, czy decyzja o pozwoleniu na budowę.

Jest jednak poza sporem, że sporna linia wybudowana została przez przedsiębiorstwo państwowe na działce, kiedy stanowiła ona własność Skarbu Państwa. Następnie w 2000 r na podstawie decyzji komunalizacyjnej Wojewody stała się własnością Gminy M., która w 2001 r zbyła ją B. P. i jego żonie, a od 2014 r stanowi wyłączną własność wnioskodawcy. Wnioskodawca nabył więc nieruchomość już z usytuowaną na niej przedmiotową linią energetyczną i tak on jak i poprzedni właściciel nie zgłaszali z tego tytułu żadnych pretensji, co mogłoby – jak to przyjął Sąd Rejonowy – uzasadniać przyjęcie dobrej wiary posiadacza służebności w oparciu już o sam przepis art. 7 kc.

Na podmiocie bowiem, który kwestionuje domniemanie dobrej wiary, spoczywa ciężar jego obalenia. Oznacza to, że strona, która zamierza przypisać posiadaczowi złą wiarę winna to wykazać.

Jednakże w sprawie niniejsze powyższe domniemanie nie ma zastosowania, a to z tej przyczyny, iż sam uczestnik unieścił jego działanie, oświadczając w odpowiedzi na wniosek – co uszło uwadze Sądu I instancji – że posiada służebność przesyłu w złej wierze (vide: karta 43 i nast. akt sprawy).

Nie można zatem przypisać posiadaniu uczestnika dobrej wiary skoro on sam za posiadacza w dobrej wierze się nie uważa a wręcz przeciwnie twierdzi, iż posiadanie służebności ma charakter posiadania w złej wierze.

Trafnie także podnosi apelujący, że przy takim stanowisku, jakie zaprezentował uczestnik w powołanej wyżej odpowiedzi na wniosek, nie miał on zgodnie z art. 229 kpc -obowiązku powoływać dowodów na okoliczność przyznaną.

Konsekwencją natomiast przyjęcia złej wiary jest wymaganie wykazania się dłuższym, bo 30-letnim, terminu do zasiedzenia (art. 172 § 2 kc).

Przyjmując zatem, iż bieg terminu zasiedzenia rozpoczął się 6 grudnia 1990 r, należy dojść do wniosku, że do obecnej chwili przewidziany w art. 172 § 2 kc 30-letni termin nie upłynął i nie doszło do nabycia przez zasiedzenie służebności, co czyni – w dotychczas zgromadzonym materiale sprawy - niezasadnym podniesiony przez uczestnika zarzut zasiedzenia.

Skutkiem powyższego, wniosek o ustanowienie służebności przesyłu za wynagrodzeniem na podstawie art. 305¹ i nast. kc. wymaga dalszego rozpoznania co do jego istoty po myśli tychże przepisów.

W zakresie bowiem wymagającym wiedzy specjalnej Sąd - rozpoznając ponownie sprawę – przeprowadzi zawnioskowane już dowody z opinii stosownych biegłych oraz inne , jakie wskażą mu strony, co pozwoli na pełne rozpoznanie istoty sprawy.

Z powyższych przyczyn, Sąd Okręgowy, na podstawie art. 386 § 4 i art. 108 § 2 k.p.c, orzekł jak w postanowieniu.

SSO Jarosław Gołębiowski

SSA w SO Grzegorz Ślęzak SSO Alina Gąsior

Na oryginale właściwe podpisy